

[Udenrigsministeren.]

erklæringen i regeringens programtale om ophævelsen af særbestemmelserne for de tyske skoler i Nordslesvig er et vidnesbyrd herom. Vi havde ærlig talt ikke ventet at få dette svar. Men vi fastholder håbet om, at der bliver fundet en udvej, som vil sikre det danske mindretal en rimelig repræsentation, og vi mener at have god grund til at vente, at dette ønske og dette håb også bliver imødekommet.

Inden jeg slutter, er der en sag, jeg gerne vil benytte lejligheden til at omtale. Som de ærede medlemmer sikkert vil have bemærket, blev der for nogle dage siden i Washington offentliggjort en redegørelse, som en embedsmand i det amerikanske forsvarsministerium har afgivet til bevillingsudvalget i repræsentanternes hus.

Redegørelsen indeholder nogle beskyldninger mod den danske regering og det danske folk, som har berørt os pinligt. Den pågældende embedsmand skal ifølge pressetelegrammer have udtalt, at der i Danmark mangler vilje til at give afkald på den høje levestandard, at der ikke er tegn på kraftig modstandsvilje, og det tilføjes, at selvom der i den senere tid er visse tegn på, at Danmark er ved at bevæge sig i den rigtige retning, er en stærk ledelse og et fortsat pres nødvendigt for, at Danmark kan overvinde sin nuværende apatiske holdning og opfylde sine forpligtelser overfor Atlantpagten. Løvrigt synes det, som også andre lande, deriblandt Norge, samtidig har været genstand for en lignende kritik.

Disse påstandes rigtighed og de tal, der er blevet opgivet, kan vi ikke anerkende, de må hvile på manglende kendskab til de realiteter, det kommer an på. Den amerikanske ambassadør, Mrs. Anderson, der for tiden opholder sig i De Forenede Stater, har da også med sit kendskab til vore forhold taget til orde for at sætte tingene på plads. En berigtigelse fra dansk side vil følge, når vi har fået lejlighed til nærmere at studerede de tal, der ligger til grund, og som er blevet opgivet til repræsentanternes hus.

Det er imidlertid ikke så meget denne side af forholdet, om kritikken er berettiget eller ej, som jeg har ønsket at fremdrage, den vil til sin tid få sit saglige svar. Det er den kendsgerning, at en sådan kritik af en embedsmand i et amerikansk statsdepartement om et andet lands forhold offentliggøres. Der er hermed sket en tilsidesættelse af skyldige hensyn til Danmark, dens offentliggørelse er en indblanding i danske anliggender, som vi meget må beklage. Den danske ambassadør i Washington er derfor også straks ble-

vet instrueret om at nedlægge indsigelse herimod.

Vi føler os i taknemlighedsgæld til Amerika for al dets storslåede hjælp, det vil vi ingensinde glemme. Men vi har ret til at forvente, at når der skal foretages en bedømmelse af de danske forsvarsanstrengelser — og vi bestrider ikke den amerikanske regerings og kongres' ret til at foretage en sådan bedømmelse, når de skal yde os hjælp —, må man sætte sig grundigt ind i de kendsgerninger, som her foreligger, og i de forhold, som må tages i betragtning for at nå til et sandfærdigt billede. Der foreligger fyldige redegørelser herom fra dansk side; hvis man ønsker yderligere oplysninger, må man forhandle med den danske regering om de fakta, som det er muligt at fremkomme med.

Til slut vil jeg gerne fremsætte nogle synspunkter vedrørende hovedlinierne i dansk udenrigspolitik.

Det internationale samarbejde er blevet ledetråden i Danmarks udenrigspolitik. Dette er ikke sket alene af ideelle og teoretiske grunde, men tillige af nødvendighed. Den tekniske og storpolitiske udvikling i verden har medført, at intet enkelt land i dag er i stand til ved egen kraft at løse sine militære, økonomiske og tekniske problemer. Denne kendsgerning er bestemmende for Danmarks stilling til de internationale organisationer, hvoraf vi er medlem.

Vi er medlem af og støtter De Forenede Nationers bestræbelser på at skabe et nyt og bedre grundlag for samarbejde mellem folkene. FN har en stor opgave ved at være det forum, hvor mægling kan foregå i det store spændingsforhold mellem øst og vest. Danmark vil støtte alle bestræbelser for at udnytte enhver mulighed for forhandling og for at tilvejebringe en åben verden. Vi vil også støtte alle bestræbelser for at skabe ny respekt for indgåede aftaler. Er der uoverensstemmelser, som ikke kan bilægges ved forhandling eller mægling, tilkommer det efter vor opfattelse domstolen i Haag at træffe afgørelsen. Den nuværende opløsningstilstand i verden, på hvilken vi i dag har så mange og tydelige tegn, skyldes netop for en væsentlig del, at den opfattelse er ved at vinde fodfæste, at stater ensidigt kan tillade sig at tilsidesætte højtideligt påtagne forpligtelser.

Atlantpagten betragter vi som et nødvendigt supplement til De Forenede Nationer. Vi ser i den det faste punkt, når man taler om sikkerhed og fredens bevarelse. Vi vil fastholde vor politik overfor denne pagt og vil efter evne støtte dens bestræbelser for at nå det mål, den har sat sig, ved vort bidrag